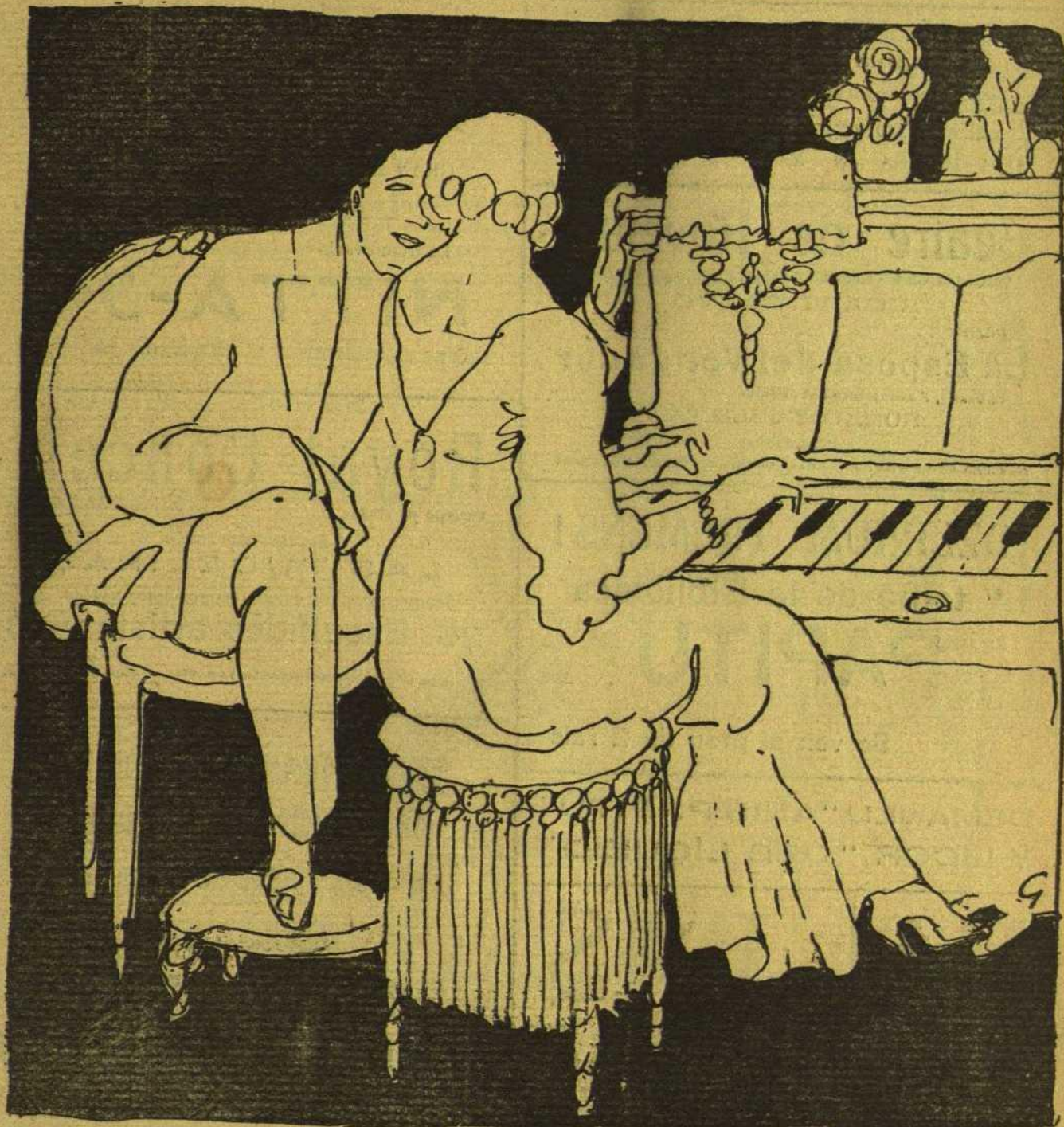

PAPIRUS

LA POLKA

- Vols que te la torni a tocar, espós meu?
—Sí, noia; així ens recordarem del temps que festejàvem.

TEATRE LÍRIC

(PARALEL)

Gran Companyia dramàtica dirigida per
DON CECILIO RODRÍGUEZ DE LA VEGA
GRAN ÈXIT DEL TEATRE GUINYOL

En preparació

Pasa la Ronda - En la boca del lobo
El señor Platone

GRAN ÈXIT ♦ ♦ GRAN ÈXIT

GRAN EDEN CONCERT

ELEGANT MUSIC-HALL PARISIEN

Tarde y nit prenen part en el programa 25 artistes en
sobressurten:

LES POUPÉES PARISIENNES
MARI - MARINA * ZAZA * LA NENITA

Teatre de Novetats

Companyia còmic - dramàtica dirigida pe'l eminent primer actor

RICART CALVO

Dissabte

La Esposa del Vengador

En ensaig, 1ª aconseguint artista

ROMEO Y JULIETA

(Shakespeare)

Traducció Ambrosi Carrión : : Decorat nou Olaguer Junyent

¡DELIRIUM TREMENS!

1.er tomo de la Biblioteca

PAPITU

Se ven al preu de 2 rals

DEMANEU "ANIS PAPITU"
Y LICOR "ORO LÍQUIDO"

PAL-LAS

Diccionari Enciclopèdic Manual

: : : : en cinc idiomes : : : :

PREU : 10 Ptes.

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies tarde y nit

Èxit de la Gran troupe Italo-Franco-Espanola de la que prenen part:

LAURA ORETE - LOLA CERVANTES
Rina Carina - Elsa Raingold - Julia España
Carme Ravilla - Lina Morelli

LA BUENA SOMBRA Ginjol, 3

MUSIC-HALL DE MODA

Tarde y Nit: Ruidós èxit de

Carmela La Flor

Grans ovacions a tota la troupe

GRAN EXITAS

LA SULTANA

Delirant ovació

NITTA-JO

ENTRADA LLIURE : : BUTAQUES DE FRANC

Royal Concert

Fabelló de Moda

: :

El Rey dels Music-Halls

Succés sens rival a

LAS TUDELINAS

Sempre èxits a la extensa troupe composta de

25 Escullides artistes 25

Entrada lliure: Restaurant a la carta: Butaques gratis:

Centre de venta al per major
de periódics y setmanals y
— tota classe de llibres —

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros. Garantia en metàl·lic

PAPITU

Com s'explica el senyor Turull

El senyor Turull, persona tan digna com coneguda en el món dels negocis, representa a Sabadell lo que'l Marqués de Comillas representa a Barcelona. És intel·ligent y d'una activitat comercial extraordinària, y nosaltres havíem sentit més d'una vegada nobles desitjos d'ocuparnos d'ell amb aquella alegria que'ns caracterisa —alegria sanitària y que no fa mal a ningú,— pero no trovávem mai el pretext, perquè el senyor Turull és una persona modesta, enemiga d'exhibicions y per lo tant poc fàcil de culir al vol.

Sin embargo, tot arriba en el seu dia. Una visita feta pe'l nostre benemérit Centre Autonomista de Dependents del Comerç y de l'Indústria al C. A. de D. del C. y de l'I. de Sabadell, va fer sortir dies enera del seu febrós ostracisme al acaudalat fabricant, el qual, amb una amabilitat extrema, acompanyà als joves visitants per tota la industriosa ciutat.

El senyor Turull se desfeia en compliments y s'explicava amb una eloqüència realment extraordinària. A la Escola Industrial feu les presentacions al Director, el qual, com a record entregà als dependents un teixit de seda amb els retrats d'en Maura y d'en Canalejas, retrats que'ls visitants prometeren colocar en el saló d'actes del seu Centre.

Visitaren després l'edifici en construcció de la caixa d'Estalvis, de la que el senyor Turull n'es digne president; ell era, doncs, l'indicat pera fer els honors a tota gala. La seva eloqüència va desplegar-se allí com una delícia del Senyor.

A la fatxada del edifici hi han cinc ninxos. Els alumnes se'ls miraven. El senyor Turull parlà aleshores d'aquesta manera:

—Veuen, senyors? En aquestos cinc huecos hi posarem cinc estatuës. En el primer, la de l'abad Tal (no recordem el nom, que'ns perdoni), fill de Sabadell, que va fer tals y quals obres meritories; en el segon hi volem posar la estatua de Sant Jaume el Conquistador, y en els altres tres... hi posarem estatuës de personatges que no siguin tan marcadament catalanistes; ja veurán, s'ha de procurar armonisar interessos morals y materials y no ofendre a la *madre patria*.

Els joves socis del C. A. de D. del C. y de l'I. van tornar a Barcelona cantant a chor mixte «Els Segadors» y «La Marcha de Cádiz».

Per molts anys

Les criatures es lo més innocent del món, segons he sentit a dir a moltes persones; mes jo dic que devegades amb la seva mateixa innocència diuen coses que a un major d'edat no foren dispensades.

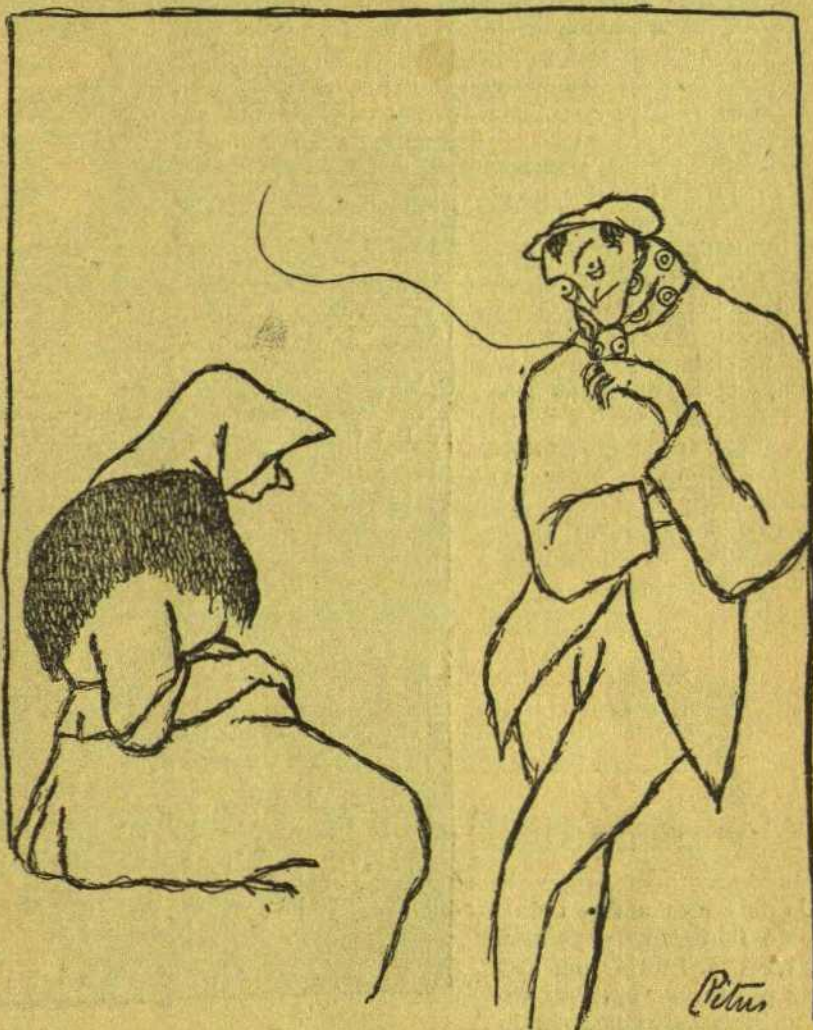
Una d'aquestes es la que vaig sentir a dir l'altre dia. Passava casualment per davant d'un rotll de nois, quan dos d'ells varen tenir l'acudit de fer-se a cops de puny. Jo crec qu'encara hi serien si no'ls se'ls aturo.

Mes no en va's donaren tres o quatre pinyacs cada un, perquè vaig veure que un d'ells, posant-se la mà a la cara, va comensar a cridar:

—Ai, ai, ai, que m'ha fet saltar una dent y m'están bellugant totes!

A lo que va contestar un qu'estava allí:

—Y per aixó, aquestos crits? Al meu papa fa trenta anys que se li belluga la del mitj, y encara diu «que per molts anys».

—Consolat, aquest any potser ens tocarà la grossa.
 —Més grossa que la que'm va tocar!

Una hora al infern

NA nit del passat estiu, mentres m'estava prenent la fresca a la galeria de casa, me vaig adormir.

Y vaig somniar que al igual qu'el fill de Deu 1879 anys avans, devallava als inferns y entrava amb gran frescura en el cor mateix dels dominis de Plutó. Com que jo no vaig penetrar al infern pe'l lloc ont hi entren els condemnats, no va ésser notada la meua presència; així es que vaig poguerme fer càrreg, sense destorb, de les mil y una coses interessants que hi ha allí dintre.

Allí hi vaig veure, rodejats de flames, diversos quadres de pintors cubistes.

De sobte, amb estrèpit formidable, per un dels amples camins que al infern condueixen s'abocaren gran nombre d'homes de derrerres extraordinariament abultats.

S'avensa en Llucifer magestuosament y els hi preguntà:

—Quin pecat heu comés?

—Miri, ja ho pot veure.

El rei dels inferns, que's feu càrreg al moment de la mena de gent amb qui se les havia, posà cara de tres dimonis y cridà:

—Satanás!

Aparegué'l cridat al instant y li ordenà en Llucifer qu'en una planura de suplici que no molt lluny d'allí hi havia, quedessin l'un darrera l'altre, enforquillats per tota l'eternitat.

Ràpidament se disposaren els sentenciats en la forma indicada, y com sigui qu'en Llucifer vegés que diversos dimonis se preparaven amb grosses forques a complir l'ordre per ell donada, digué:

—L'enforquillament ha de ésser natural! Feulo amb les seves propries eines.

Una prometença

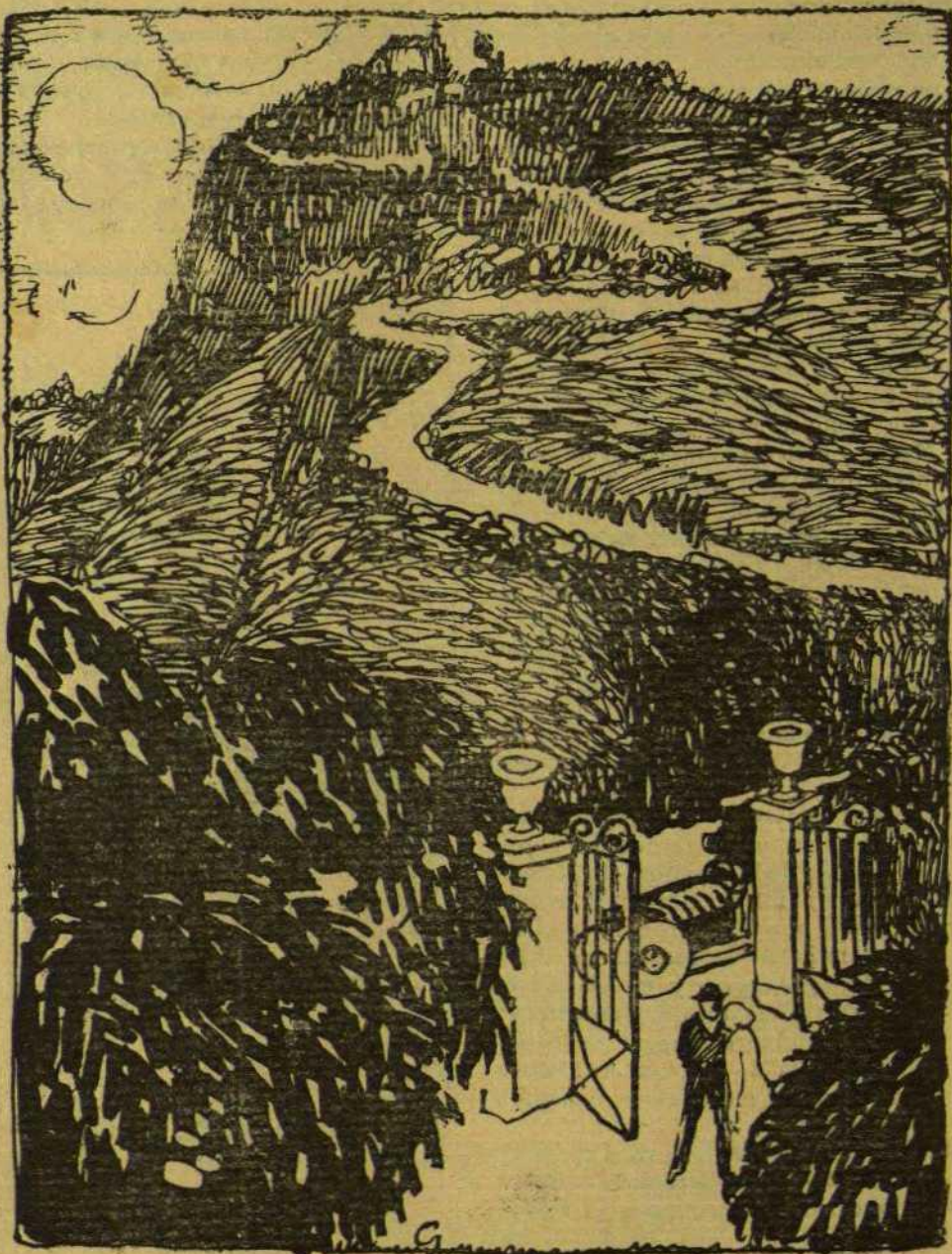
Un dels més antics industrials de Barcelona y assiduú concurrent a Llotja, ont se'l coneix pel *sanyó Papet*, protesta (com molts) mitjanament la religió catòlica.

Ell va cada festa a missa, a combregar quan es hora, etz., etz. Tot aixó molt be, molt conforme; però en lo qu'ell no tranzigeix, es a dir, amb lo qu'ell no creu gens ni mica, es amb el resultat o eficacia d'una prometença.

La seva muller es tot lo contrari: en la religió y els miracles arriba al fanatisme.

Aixó es causa moltes vegades de lleugeres discussions entre marit y muller, les quals acaben tot seguit amb aquella frase del bondadós *sanyó Papet*: «Be, veuràs, noia: tu pensa com vulguis y déixem estar, que ja sabs que no m'agraden les raons.»

Una vegada el *sanyó Papet* va estar tant malalt que va arribar a trucar a les portes del cementiri. Un cop va estar ben bo, la seva senyora li va dir que durant la gravetat havia fet una prometença a la Mare de Deu del

—Quina llástima, Paquita, que la baixada no més hagi durat d'allí dalt a casa teua.

—Ja se sab: les coses bones no més duren de Nadal a Sant Esteve.

Remei y que pera anarla a cumplir ell l'acompanyés.

El *sanyó Papet*, amb aquell posat de bon Jan, li va dir que *bueno*.

Un dia agafen el tren y tras, tras, cap a Caldes.

Quan eren a mitj poble comensaren a caure gotes.

Tenien el temps just y no era qüestió de torbarse.

Ella va posarse les faldilles al cap y prosseguiren el camí vers l'ermita.

La serietat del acte que la senyora del *sanyó Papet* anava a realisar no li permetia preocuparse de les rialles qu'esclafia la gent al véurela.

Un cop anaven a entrar a l'ermita s'exclamà al seu marit de la burla de que havia sigut objecte, mostrant-seli sumament extranyada, per quant a fora s'acostuma defensarse un xic de la pluja d'aquesta forma. A lo que contestà'l *sanyó Papet*:

—Deu ésser perque amb les faldilles t'has agafat també la camisa y ho ensenyaves tot.

—Y per qué no m'avisaves?...

—Oh, noial Jo qué sabia amb quina forma havies fet la prometensa?...

De la festa major

Mireuvos imparcialment una sala de ball en un dels moments suprems, y os farà l'ilusió de que veieu una olla de monjetes quan te l'arrancada del bull.

Tal aspecte presentava la sala d'una coneguda societat del Clot, comble de concurrència distingidíssima, lo millor de l'*élite* martinense, ont se rendia culte a l'art de Terpsicore.

Les filles d'Eva exhibint *toilettes* extremades propries d'aital diada, servien d'imán a la joventut daurada (l) clotense, corridos (?) de gran fama, y impacientes esperaven al jove dansaire que les elegís.

Quan rompia les primeres notes l'orquestra, sátirs y ninfes atribulats se posaven a dansar y la sala-olla bullia, com si verdaderament afegís carbó al foc.

El de tanda era un vals recaragolat dels de deixem encendre.

Una parella dansava tant agafada, que dos cossos en formaven un, fins que la balladora, no resistint més el fregament d'all del ballador, li digué:

—Fássim l'obsequi, jove, de no apretar amb tanta efusió!...

—Dispensi, senyoreta—objectà'l jove,—precisament en el vals m'agafo fort per l'emoció que'm causa degut al meu temperament nerviós.

Y tornaren a dansar, olvidant completament aquest petit incident.

L'olla bullia a reventar. La parella que'ns ocupa no havia donat encare dues voltes, qu'ella insistí:

—Me sab molt greu, però tinc de repetirli, jove, que vosté me fa molt mal...

D'aquesta manera, ella cridà l'atenció del jove y examinantse aquest el lloc causador de la molestia, deduí que, realment, la xicota tenia tota la raó, dientli amb molta discreció:

—Perdónim, senyoreta. Es que ballant amb vosté m'ha sortit la trencadura...

La gran vacunada

O vagin a creure nostres llegidors que anem a descriure amb tots els pels y senyals una immoralitat, que pe'l sol fet de dir nosaltres qu'es gran, hauria d'ésser una cosa mai vista, pitjor que les dels llibres bruts y que les dels cines verts. La gran vacunada, es la que s'está fent aquestos dies a Barcelona amb motiu de la passa de verola. Tothom se vacuna, tothom ofereix el seu bras al metje, lo qual prova que'ns hem fet cortesos y tothom se grata perque li pica.

Nosaltres ens pensávem que aixó de la verola no era més que un certificat que uns microbis extenien sobre la cara d'aquelles persones qu'eren flamenques de mena. Passada la malaltia, un home, o una dona, ja eren més de la vida que mai y més castissos que ningú. Deixaven de dirse fulano o fulana, pera ésser *el Grabat* y *la Grabada*, y ensenyar la cara marcada amb orgull com s' tots aquells clots fossin les estrelles conseguides en les peleies del vici. Perque un grabat es més pesa qu'un seuse grabar y una grabada més «cachonda» que una de la cara llisa y mirant a l'un y a l'altre s'entrebanquen y cauen en aquells clotets els cors dels que saben lo qu'es estimar y passar una nit de «juerga».

Peró se veu que la verola resulta més seria de lo que créiem. Es el papu de les criatures, l'angunia de les families, l'inquietut dels guapos y de les guapes, l'amorino dels metjes y l'alegría dels apotecaris y de les Neotafies, no tenint éxit més qu'en les cases de noies y en els cafés cantants. Per aixó la gent se vacuna y ens hem vacunat nosaltres, però alegrement, perque una vacunada sempre alegra.

Com que'l metge sabia qu'érem del PAPITU, ens hem fet tres o quatre xuclets en el bras. Al véurels, el metge y la gent han fet l'ullet.

—Apa, quins xuclets més macos! Ja pot dir a la que'ls hi ha fets que's vacuni, perque se veu que si l'agafa, l'agafará be. Quines xuclades!

Nosaltres somríem vanitosos, però ens disculpem:

—No'n fassin cas: son cops...

—Cops de llengua!

Una dona de les que's feien vacunar al dispensari, va advertir al metge:

—No m'ho fassi fort.

—Descuidi, jo sempre ho faig molt suau. Qué l'espanta la sang?

—Ai, sí! Jo, sab?, mai m'he vist sang.

Com qu'en el dispensari s'admet a tothom, una d'aqueixes dones condemnades pe'l governador a no poder sortir de casa avans de dos quarts d'una advertí qu'ella, la veritat, estimaria molt que no la vacunessin al bras.

—Ja comprendrá, senyor metge, que'ls brassos no m'els puc inutilisar.

—Doncs, ont vol vacunarse: al pit?

—Ai, no; tampoc.

—A les cuixes?

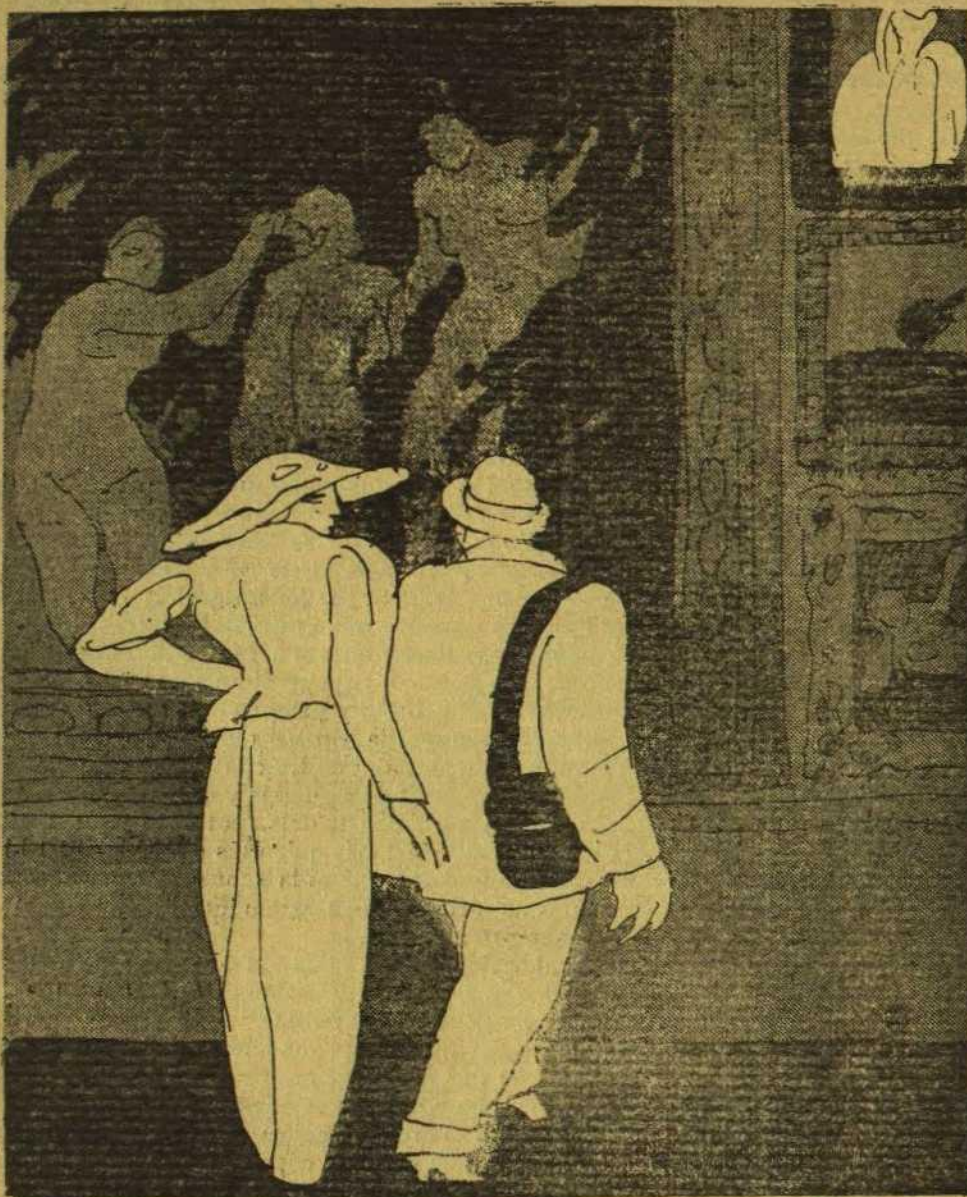
—Menos.

—Vol aquí? Te carn de sobra.

—Cal Precisament tinc uns clients més capritxosos!

—Filla, així val més que s'entorni a casa.

—Vacúnim als peus. Es l'única cosa que no faig servir.

—Què't sembla d'aquest museu?

—Trovo qu'es un museu ont ho ensenyen tot.

Com que a Sans y Hostafrancs l'epidemia s'ha extés considerablement y per lo tant la vacunació ha estat grossa, ens deia'l metge:

—Créguim que mai havia vist tants brassos de gitano.

Mot de la fin.—Entre la gent que fa cúa al municipi demanant linfa o la que s'agombola en els dispensaris, no cal dir que's diuen una pila de coses y cosasses.

—Noi—li deia un jovenet a un altre,—sabs lo que no voldria, per molt que m'ho oferíssim y per moltes ganes que'n tingués?

—No sé; digues...

—Una picada... de verola.

¡Alerta, solters!

Fa algún temps que's parla a la Diputació Provincial de nostre comtal ciutat d'un impost que's vol posar sobre nostres caps pera tot aquell que als 30 anys de la seva vida de solter no hagi contret matrimoni tal com Deu y la Santa Mare la Diputació Provincial manen.

Peró no es aixó sol, amics solters, lo que'ns amenassa, sino que a pesar de casarse, si al cap de 3 anys de dur el pes de la dona (que ja es prou pes) no hi junteu el d'alguna infelissa y mortal criatura, també se os flagellará amb l'impost que'ns anuncien.

Adeu, solteria xirinolesca y pural Tu que fores en algún temps y continúes sent avui la nostra esperança, en ple sigle xx ets el blanc de les conspiracions velles!... Tu que rialler marxaves amb peu segur cap a la gloria, avui te volen fer caure sota'l pes de la creu matrimoniall

Peró, ¡basta ya de tal suplicio! La veu del celibat deu aixecarse y junt amb lo demás ques'ens endressi... deu ferse sentir.

Si jo hagués de fer el reglament pera la imposició d'aqueixa càrrega, hi posaria un article (y amb tots els respectes sigui dit), per mediació del qual la nostra Diputació s'obligués a pagar els gastos que ocasionessin les criatures que arreu de Barcelona se fabriquéis. No

volen aumentar la població? Doncs que ho fassin així, y jo m'atreveixo a assegurar qu'en tot Barcelona no hi haurá ni un solter que, sense necessitat de casarse, pe'l cap baix no tingui una dotzena de fills.

Son tants els impostos que podria posar la Diputació Que votin un impost per escupideres y ningú escupirá a terra.

Carnet de la setmana

(Imprescindible pera tot veritable llegidor de PAPITU)

DESEMBRE

Diumenge, 1.—Els de la Lliga protesten dels Segadors instrumentats pe'ls nacionalistes. Sembla qu'est ahir...—Se desmenteix oficialment la sensacional nota

cia de que la nostra admirada *Balbina* se casi amb en *Fozquín*.—La *Zina Brossia* ens espaterra amb una despampanant *toilette*.—El senyor *Baldiri* se fa gratar l'esquena per l'*Úrsula* del carrer de Ponent.

Dilluns, 2.—En el menjador del *Grand Hôtel* veien com dina *Nitta-Yo*. Està més rossa que mai.—Grans baralles entre la *Pepita* y la *Juaneca*. En *Carreretes* intervé en posarhi pau. Entre les dues l'esgarrapen.—Passa per la Rambla vestit d'excursionista al Pol Nord l'aplaudit actor del *Novelats* *D. Manuel Gutiérrez*. Les modistes se'l contemplen amb delit.—Torna a la vida pública el gran *Juan José Veiga*. Publicarà un llibre.

Dimars, 3.—*Don Arturito Pedrals* estrena abric de temporada. Es el vintiset de la colecció.—La *Carmela de la Flor*, un éxit a *La Buena Sombra*.—En *Franc* continua essent el mimat de les nenes del *Edén*.—*Don Aristófanes Poveda* estrena tapaboques.—Els *chicos* de la premsa pensen portar divendres a *La Goya*. Deu els hi pac.—En *Verdura* en l'*Edén* toca per 44.444 vegada el *pas d'ours*.—*Paqueta Olaguer Junyent* presumeix *smoking* en el Liceu.

Dimecres, 4.—De primer, sí; després, no. Ens havien dit que l'incomensurable *pollo Eduard Buxaderas*, finalment se casava. Res d'aixó. Senyores de Barcelona, encare resta lliure y a la seva disposició.—El célebre artista *Ricard Stracciari* reb en un sol correu 414.529 cartes de declaració. Carai! te ja casi be tanta sortida com el nostre PAPITU.—La *Paquita Escribano*, en el *Saló Doré*, engresca als pares y mares de família.—*Volpini figlio* atrapa segon refredat de la temporada. Si avans entre una rossa y una morena s'el feia passar, are es amb una castanya. Per lo vist, aquest noi pinta amb tots els colors.—Atrocitat que'ns disparen en el bell mitj de la Rambla. Va: *¿Qué músico te gusta al levantarte? Pues... al-Mozart... Pu...u...um!!!* També'ns claven aquest altre entre cap y coll: *Quin es el músic més animal?... Doncs: Leon Cavallo...!!!!*

Dijous, 5.—Sortija en casa la *Brígida*. Lleno per la tarda.—Passa en *Papitu Maria Jordá*, molt depressa, per la Rambla. Foc?... Estrena?... No. Organisa'l *Festival* de divendres en el Liceu. En aquesta funció, el grandilecuent *Pepe Chil* actuarà de mestre de cerimonies.—Se desmaïen sis abonats, deu propietaris y catotze crítics al contemplar de prop a la aplaudida contralt *Matilde Blanco*, que canta en el Liceu. Recristina, y quin senyora amb més sal y peb *Ai, la perdición de los homs, mare mia!*

Divendres, 6.—La *Merceneta* del carrer *Nou* se casa pe'l mes de

janer amb l' *Eustaquí*. Endavant.—Al sapiguerse qu'en el Liceu canten el *Barbero* la *Hidalgo* y el *Stracciari*, barber que alaita sense tocar, la *Barrientos* planta barberia en el *Principal*. Ja veurem qué passa amb aquesta competència.—Fineixen els amors de la *Consuelo* de Badalona. Acaba com el rosari de l'aurora.

Dissabte, 7.—En *Eldorado* se fa l'ensaig general de la *espada de Bernardo el del Carpio*, per la *carabina de Ambrosio Carrión*.—Nostre santíssim CALENDARI ja's trova casi be cuit:

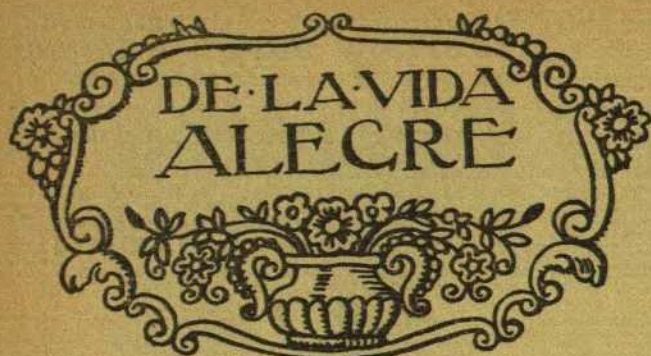
El saquet de figues

Recordo que temps enrera portaren a taula un saquet de figues seques, que provenia d'una casa anglesa exportadora.

El saquet estava molt ben presentat y lligat amb una cinteta roja o blava, no recordo be. Però es el cas que com totes les coses d'aquest món que son boniques de fora y de dins no valen res, les figues eren de les més ordinaries. Un dels presents, al véureho, va exclamar filosòficament:—Te, resulta que donem més pe'l sac que per la figa.

—Lluïsa, ja no puc més; me vaig a tirar al llit.
—Te vols tirar al llit? Si que tens mal gust, noi!

Estem escruixits! Vivim amb l'espant al cos, y avísem a mitja veu als nostres estimats llegidors y companys de gresca que vagin amb *tiento* perquè la policia no'ls agafi amb els pixats al ventre.

La cosa està que bufal! Som perseguits! La policia ens mira amb mals ulls després de les dotze de la nit, y nosaltres, com qui mal no fa mal no pensa, no podem sofrir una mala mirada de la policia.

Nosaltres, avesats a un governador solter y alegre, no sabem com presentarnos ni qué dir al davant del senyor Sanchez Anido, casat y serio com una estatua del ordre.

Vivim de miracle desde que'ns va deixar el gran Portela, y no sabem ni tant sols si aquestes ratlles escrites tremolant de por eixiran per posarse a la vista dels nostres habituals llegidors y llegidores, que van amb la por al cos com nosaltres perdonam.

El perill es imminent! Y si no que ho digui la pobre Antonia de Cachavera y sis o set artistes més que del *foyer* van passar a la *cangri* de brasset d'uns quants policies, que semblaven *corridos* d'última hora.

Passem una mala tongada y ens haurem de comprimir mentres duri la marfuga.

Per de prompte anirem tots amb americana creuada y cordada amb tots vintiún botó, el barret equilibrat perquè perdi l'aire de *juerguista*, les mans a les butxaques, que ja no portem foradades per un si de cas y el caminar encongit perquè no's vegi que anem de barrila.

Aconselem als nostres llegidors que també ho fassin si volen estar segurs d'anar a dormir a casa, doncs de lo contrari s'exposen a anar si os plau per força al quarteret del barri, que será ple de coupletistes.

Si troven preferible això últim, vostés mateixos.

Prenent totes les precaucions, els direm a l'orella qu'hem anat a veure y sentir la *Nitta Jo*.

Ens ha agradat d'una manera extraordinaria y la gent hi va amb dissimul pro amb cames ajudeume. Es la primera *disease* del món y ho reconeixem aixís encare que'ns hi vagi la vida.

El senyor Jordi, autor del celebrat follet en pro de la *Nitta* que ja tinguérem el gust de comentar en el nostre periódic, pot donarse per satisfet, doncs tot Barcelona li dona la raó al proclamar a la *Nitta* com a la primera entre les primeres.

«La Buena Sombra», que te un local tan amagadet y tan bo pel's temps que correm, se veu plena cada nit de *corridos* disfressats de *dilettante* que a més de tenir el gust de contrariar a la policia van a veure y a

sentir la *Nitta Jo* y a posar pell de gallina cada vegada que la *Monná* aixeca la cama perquè no sab el perill que corre.

Al «Alcázar Español», que també s'hi entra per una porta falsa y qu'en temps perillosos es la verdadera, s'hi juguen la reputació cada nit un estol de barcelonins que disfruten clandestinament amb les artístiques excentricitats de la *Laura Orette*, els cantes de la *Julia España* y les dolsures italianes de la *Rina* y la *Elsa Raingould*.

Tot això a més de la revista «Alegria Española», en la que hi prenen part totes les artistes de la troupe y el públic s'hi alegra tant que arriba fins a perdre la por de trovarse allà ont se trova. La reaparició de la *Bella Nena*, que l'amor tingué tant temps segrestada, ens acaba de donar alé pera sortir de casa y anarla a veure sense midar les conseqüències de caràcter criminal que això ens pot ocasionar.

Al *Eden Concert* hi entrem amb cert recel; veiem a la concurrencia un xic ansiosa; tothom mira cap a les portes cada vegada que s'obren, pera veure si entra'l jutje mentres canta la *Nella Cavalieri*, amb ulleres negres pera no excitar; l'ideal *Zará* canta amb sordina y les *Mari-Marina* ballen poc a poc pera no provocar revolts de faldilles. A la *Gran Peña*, artistes y públic fan lo que poden pera no mirarse ni tocarse; les *camareres* ballen *boston* y el *scottish* s'ha prohibit terminantment, així com l'habanera per no alarmar massa a la seva tocaia del us dels concurrents.

Al *Moulin Rouge* volgueren eixirse de la norma d'avui en dia y els ha costat una ma de pessetes, al *Gayarre* els han pres la *Cachavera*, a la *Snerte Loca* han posat un devantal de suro a les *camareras* y al *Royal Concert* un *candado* a totes les artistes, encare que donen la clau si'l concurrent la demana ben demanada....

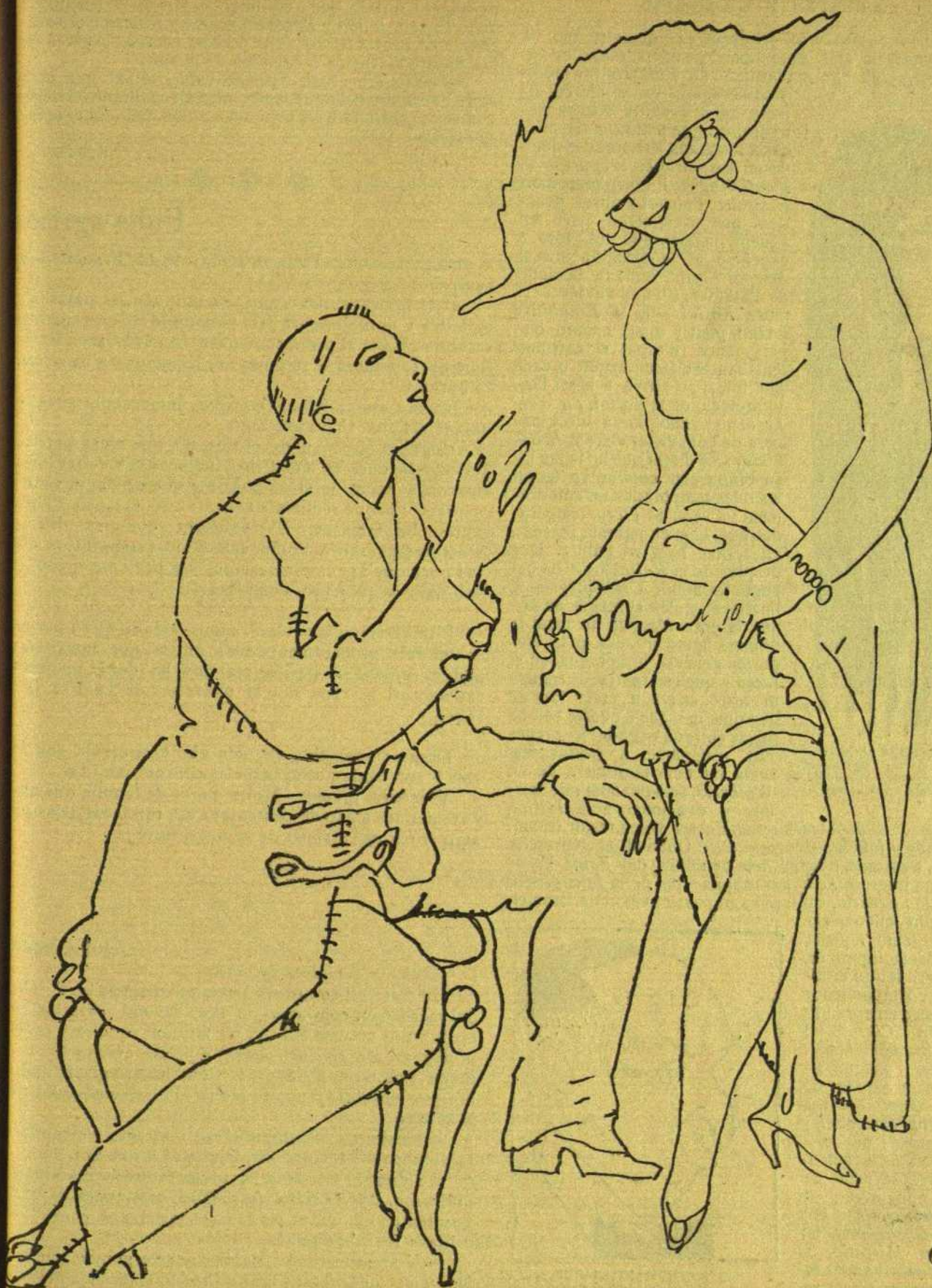
Y així estem, are per are, esperant temps millors, que'ns tornin el tremp que are'ns manca, la llibertat que no tenim, el llibertinatge amb que'ns havien viciat y la mica de *je m'enfichisme* que li manca al Exm .Sr. Governador actual, tant diferent del seu antecessor, de llibertina memoria.

Els pecats

En una parroquia d'una vila important varen contractar pera fer los sermons de quaresma a un acreditat predicador. Un dia'l bon home's lamentava de que a confessar no hi acudissin més que dones. En un inspirat rasgo de la seva oratoria's dirigí als homes que hi havia a l'iglesia y digué:

—Com a grans pecadors que sou, veniu tots, ja podeu venir, que per grossos que'ls tingueu no me espantareu!

—Y escolti, senyor doctor: cóm es que'm surten grans?
 —lo suposo que se li fan grans. perque no se n'hi fan de petita

Teatres y Concerts

LICEU.—*La Walkyria*.—Després del desastre turc va venir el wagnerià, amb gran luxe de xiulets, raons, cridories y altres agradables nerviositats. *La Walkyria* fou morta

MERCEDES LLOPART
Esplèndida veu y figura com en
corren poques. Aplaudida de
debó en el Liceu

y combregada en la nit del dimars, dia 3, donantli Nostre Senyor una agonia molt curta, mercès a les grans estisorades que's varen perpetrar en el *spartito*. A Meco Wagner li dongueren mort el mestre Falconi y altres pecadors que prengueren part en aquella malhaurada nit, tots a excepció de la arxigran artista Margot Kaftal, veïna de la ciutat de Varsovia. Lo que va fer l'excelsa Kaftal amb la *Brunhilda* mereix punt y apart encare que per manca d'espai el carrillón d'alabanses el farem seguit. Avans que tot, si no arriba a ésser l'interpretació de la Kaftal, *La Walkyria* no s'acaba. Del modo y manera de com va fer viure la *Brunhilda*, sols direm que ho fa tan insuperablement com ho va fer en les dues temporades qu'anteriorment va venir al Liceu, temporades que, com en aquesta present, va tornar boig al públic. Que després de la Kaftal no hi ha qui pugui fer millor *La Walkyria*. Y finalment, qu'en el rengle de dones, la gran Margot ha estat la primera figura artística qu'ha vingut en aquesta temporada en el Liceu y que'l seu art, sens trampa ni cartró, arriba a ésser tant de llegítima llei, que's podria ben be pagar entrada pagada a revenedor, resignarse a passar una mala nit com la primera de *La Walkyria*, sols per admirar, aclamar y ovacionar a la Kaftal,

compensadora de tots els errors. Encare volen major triomf?

Romeo y Julieta.—L'òpera d'en Gounod es ensopida, llepada, a estones ridícula, feta de retalls del *Faust*. De no estar una interpretació tant rodona com de la *Julieta*, n'ha fet la Zina Brozzia, cantantla amb passió, vestintla ricament y tornant micos als abonats amb aquella esplèndida figura; de no haverli fet un artístic bon costat un tenor tan mestre en el cantar com en *Ciarof*, un lleó defensant l'òpera, vestintse magníficament amb espatèc de trajos d'en *Caramba* (*caramba caramba*) y guanyantse'l públic a pols, com pe'ls aplaudiments fàcilment se podia comprovar; de no trovarse entre ells en *Pacini* que va fer un bon *Mercutio*, el *Stéfano* no hagués estat cantat amb tant sa-

El tenor ROMANO CIAROF
qu'ha fet un èxit amb el *Romeo*

lero com ho va fer la senyoreta Farri y el mestre Falconi no hagués tret lo que s'en diu tot el suc de la partitura, lo qu'es l'òpera *Julián y Romea* o *Julieta y Romea* o *Romeu y Julieta* no hauria passat de la primera escena. Dient la veritat, mestre y artistes la salvaren de la mort.

NOVETATS.—Amb veus de cable, tenint que parlar amb ovacions delirants, amb un èxit delirant, el célebre Calvo y Agostí n'ha fet una de les seves amb *En el seno de la muerte*.

KEIFFER.

Fulla agrícola

Llegeixo en la «Fulla agrícola» de *La Veu* del dia 25 referent al mercat de Vich:

«Les figues s'han apujat, continúen les patates encallades y la major part dels consumidors en espera que millorin un xic el preu, comensant a pérdrissen les confiances. Les carns se paguen be. En els ous s'ha iniciada la baixa.»

En la mateixa fulla s'hi trova una recepta pera conservar els ous. Comensa així:

«Sigui el que's vulgui el sistema que s'usa pera conservar els ous, es condició indispensable que siguin frescos, sencers y si es possible que no hagin sigut fets condats. Els que reuneixin aquesta circumstancia s'alteren amb molta facilitat. Es suficient que per diferent contratemps rebin l'influencia d'una temperatura d'un 37° pera que'l germe's desenrotlli y per consegüent que l'alteració sigui feta y completa.

L'inmersió dels ous en l'aigua salada al 15 per cent es un dels procediments més antics, que nosaltres podem recomanar perque mai ens ha donat un resultat satisfactori (se veu que'ls redactors de *La Veu* ja ho saben.)

Desgraciadament, els ous així conservats son bruts y sols poden destinarse al consum familiar.»

Y encare gracies. Molts pares de familia que aviat netenienare s'han de contentar amb mirar els dels altres amb el natural disgust de sa mitja taronja.

Ous a vendre

El cas va passar a Igualada.

Un tranquil comprava ous a una pagesa en la plaça del mercat, y, com que no duia res ont portarlos, posant els brassos creuats sobre'l pit formant un clot y pregant la pagesa els hi anés posant allí. Al arribar l'hora de pagar vingueren els apuros. Com ho arreglaría amb els brassos enredats d'aquell modo? Pro l'home aviat trobà la solució.

—Mestressa —li digué— vos mateixa, treieu-me'ls de la butxaca dels pantalons, feume el favor. Son aquí.

La dona, amb tota la bona fe ficà la mà allí on li indicaren. Pro de sobte la tregué, tota esverada; al mateix temps ell, obrint els brassos y deixant caure'ls ous, cridava fent l'indignat:

—Y are, mestressa, quina poca vergonya que teniu! No veieu qu'apretant tant m'heu fet caure els ous?

SPORTS

Foot-Ball

Pinyes, desgracies, baralles y gran trencadissa de relacions entre els periodistes deportius y jugadors del «Espanyol» y «University» foren les proves eliminatories del festival atlètic a benefici del «Sindicat de Periodistes deportius» que tingué lloc el passat diumenge.

Peró nosaltres (perque'l cronista també es sindicalista, vayal) com que som homes de paraula várem complir la nostra paraula y la festa va celebrarse.

En les proves atlètiques lluien ses facultats el jove net del «University» senyor Folch, que saltá fins 2'40 metres, y el gran Sagnier, campió dels campions que guanyá la carrera de 400 metres.

Per falta d'altre cosa millor el «Barcelona» va empendres la tasca d'organisar dos *teams*, un espanyol y l'altre extranger, figurant en aquest últim desde lo millor a lo més rovellat dels foot-ballistes extrangers.

En el partit hi va haver de tot, bo y dolent; bones parades d'en Reñé, bones ficades del llarg Massana, carícies d'en Comamala a n'en Greenweld y bonics *passes* d'en Wallace al seu porter que li valen una filarmónica ovació.

Gran debut d'un internacional escocés (?) que cada vegada que va de mans a terra's fa una pelada. Excentricitats d'un extrem, que menja pilota (es calvo) y no s'en recorda del joc; y pera major comble de desgracies un *referee* obsessionat pels *penaltys*.

Tarde bonica, partit divertit, molt divertit y funcions al Novetats cada dilluns organises pe'l «F. C. Barcelona» a mena de dilluns foot-ballistes.

Un passat imaginari

Llegeixin lo que deia el nostre estimat confrare *El Noticiero Universal* del día 6 d'aquest mes. Prenguin ànim y arriuin fins al final. Quan ho hagin llegit els hi direm una cosa y no s'arrepentirán d'haverse empassat tota aquesta hermosa literatura. L'article diu així:

«DE SOCIEDAD

La tómbola y venta instalada en el Círculo Artístico continúa viéndose concurridísima, constituyendo el punto de cita de la mejor sociedad barcelonesa.

La Junta directiva de la misma ha acordado aumentar el atractivo de la exposición organizando conciertos, conferencias, etc., principiando con un recital que se ha celebrado tomando parte en la misma la eminente tiple ligera señorita Elvira de Hidalgo y la señorita Tina Brozia.

El hermoso salón de fiestas presentaba brillantísimo golpe de vista, habiendo acudido al concierto gran número de familias de nuestra aristocracia que han aplaudido con entusiasmo la maravillosa agilidad y exquisito arte de Elvira de Hidalgo y el de la celebrada cantante

Tina Brozia, que de un modo tan desinteresado han contribuido al esplendor de la fiesta».

Ja ho han llegit? Sí? Doncs be: Aquesta festa no s'ha celebrat al Círcol Artístic, ont segons ens diuen no s'ha celebrat cap festa desde qu'está instaurat a la cantonada del Passeig de Gracia y Concell de Cent.

Aquesta festa imaginada pe'ls nostres companys del *Noticiero* es hermosa, més hermosa que si s'hagués celebrat.

Naturalment, els que som socis del Círcol Artístic ens hem fet un tip de riure y esperem que se celebri de debó pera veure si la ressenya es exacte. Les senyores de la tómbola també s'hi han fet un tip de riure perque'ls hi ha agradat molt veures retratades avans d'hora.

Cóm está la societat!

(HISTÓRIC)

NA xicota que viu al carrer de Balmes, filla d'un fabricant de teixits, va sortir amb la mamá y el *novio* pera anar al cine. Un cop foren a la «Sala Mercé» el *novio* va cuidar-se de buscar un dels llocs més amagats, colocant-se en aquell palco que hi ha al entrar.

La xicota, no se si eren les presses de sortir de casa o qué, la qüestió es que no's va posar be les lligacames y li queien les mitjes. Durant la projecció de les películes, tot era la xicota gratarse a dalt del jonoll; y tant y tant va ferho, que li preguntá la mamá amb interés:

—Qué tens, que no estás quieta?

Contestant la nena ingenuament:—Es que'm cauen les lligacames.

El *novio*, qu'estava solament preocupat en fer córrer els dits, al sentir la resposta de la nena, li digué:

—Sempre'm tens de comprometre!

Almanac

PAPITU

Ha entrat en máquina

Sortirá'l día 21

Potins barcelonins

El distingit pollo barceloní senyor Llibre, dols per tal y per l'art de confiter que gloriosament conreua, està rebent infinitat de felicitacions de tota l'aristocràcia barcelonina per haver passat a la posteritat en mèrits d'un exquisit *Emotionàrium* que'l gran Diego Ruiz, l'estudiant del entusiasme, li dedica en les planes de nostre mare *L'Esquella de la Torratxa*.

Rebi també la nostra il·lustre y dolcíssim marquès de càn Llibre, y que l'amistat d'en López fill, tan fill de l'*Esquella* com nosaltres, li segueixi essent propícia.

Les representacions en el nostre Liceo se contenen per plens y per aconeixements. La concurrència, qu'es tota santa de la nostra devoció, se veu y se desitja pera lluir y fer lluir el nostre gran teatre, conseguintha d'una manera esplèndida.

S'ens dirà que cada representació es un mort que resuscita, y nosaltres respondrem que *¡bueno!*

Peró per més que ho sentim no podem plorar, si'l nostre petit gran món encara disfruta amb *Un ballo, La Traviata* y l'*Otello*. Si ho hem de dir tot, farem constar en honor del nostre públic que si tolera aquestes obres, es per divertirshi una miqueta. Volem dir que no tot es bona fe; la prova es que l'altre nit se representava *Otello* y en el palco prosceni de tercer pis, ont hi regna en *Maravillas*, hi va haver qui va escoltar la següent conversa:

—Què fan avui?

—L'*Aida*.

—Y ca, home! Que no veus que fan l'*Otello*?

—Pot ser sí, però com que jo havia vist un negre!...

Els diaris, revistes, magazines, follets y tota mena de publicacions que a París se dediquen a les belles arts deploren aquestos dies d'una manera unànim la decisió presa pe'l nostre paísá l'esculptor Ismael Smith, qu'en un arranque genial dels seus ha deixat l'escultura pera dedicarse de ple al arriscat ofici de jockey.

Nosaltres ho deplorem també, pro estem segurs que ns agradarà tant a cavall com ens agradava a peu. En Maseras ens tindrà al corrent dels seus triomfs hípics y nosaltres els traslladarem a les innombrables amistats barcelonines amb que conta l'aixerit y atrabiliari Ismael Smith.

—Que no te encenedor?
—No, senyor, pero gasto capsas de 10.

Grapeig

Casa de grapeig se podría titular la que veiem anunciada a *Las Noticias*. L'anunci diu així:

«MASAJE

HIGIÉNICO Y ESTÉTICO

de la cabeza (caída del cabello), de la cara (arrugas, migraña, dermatosis, etc.), de los senos (desarrollo), del abdomen (obesidad), de las articulaciones (artritis, reumatismo, etc.), genital (debilidad sexual, afecciones de la mujer). Rambla del Centro, número 7, principal. Clínica: de 4 a 5 horas convenidas.»

El cap, la cara, els pits, el ventre, les articulacions, parts genitals, aixó es, un banquet de mans. Molts dels nostres llegidors s'hi donarán una passada, sobre tot a hores convingudes.

Un regidor que sab de qué va

En Fabra, distingit regidor del nostre Ajuntament, es un home que no està per innovacions. La ciencia va quedar-se deturada en el seu curs quan ell era jovenet y desde aleshores tots els avenços son camames y ell se queda amb lo antic, si n'hi ha de nou, y amb molta honra.

L'altre dia parlava amb altres regidors sobre les màquines d'escriure.

—Peró vosté, senyor Fabra, com es que no s'ha decidit a comprarne cap? Avui dia es una cosa indispensable. No hi ha casa ni caseta que no'n fassi us.

En Fabra no està per innovacions, ja ho hem dit. Quan ell era jovenet no n'hi havien pas de màquines d'escriure y ben be que s'en passaven.

—Ja veurán—contesta,—no vull comprarne cap perque trovo que l'escriure amb màquina ha de fer perdre la ortografia.

Anunci

A la plassa de la Revolució de Gracia s'hi llegeix el següent anunci:

LA PILARICA, N.º 10

Todo a 65 ¹/₂ a peseta y ocasiones
de señoras para caballeros.

Cerrado de 2 a 5

Qué vol dir? Es un anunci que no més el pot entendre'l nunci.

Endevinalla

Soc rodonet y petit,
y tan l'home com la dona
me grapejen una estona
avans de ficarse al llit.

(La solució al número següent)

Solució al número passat

L'ESCOFETA DE PISTÓ

CORRESPONDENCIA

Triceps.—Ho entregarem al senyor que's cuida d'aquesta secció, qu'es molt bona persona.

Palitus.—Potser no li publicarem.

En Paquetets.—Lo que diu que serveix per certes nenes, ens impossibilita tota publicació.

Aixafa truites y Trenca figues.—Aixó es aixó.

Vulls Ona.—Potser servirà.

Un aprenent Cardador.—Quan será fadri.

Sila.—N'hi publicarem un: el més sicalíptic.

P. Olla Tiesa.—Está molt be: l'altre es massa vert; si'l pot arreglar arréglii, perque nosaltres no'ns hi veiem amb cor.

Tabar F.—Trovo qu'es massa vert y massa horripilant a la vegada.

P. V. M.—No ho acabo d'entendre.

Detective.—Li publicarem, si Deu ho vol.

El Nunci.—Hi ha coses qu'encare que se sápiquen no's poden dir.

D. S. M.—Tot le referent a baixades es molt gastat.

Gallito.—Moltes mercés.

Un que sempre va negre.—Ens hi pensarem.

Cor d'àngel.—Aprofitarem les semblances pe'l Calendari.

Brigida Bonacasa.—La passarem a veure, per veure com li prova la nova casa.

Pi Xaprim.—Está be, però es un assumpte del que s'ha abusat molt.

Josep Anfruns.—Y el pare de vosté, com se deia?

Ba Bi.—Está be: la llapidera.

Pepa guapa.—En publicarem un.

Are Kar Daria.—Tant se valdria firmar *Are Daria*, sense car, y daria més barato.

Quimet Pere y Antón.—La paraula Cavall Bernat no's pot escriure tal com vostés l'envien. Hi ha'l Cavall Bernat de Montserrat que's trova en el mateix cas.

Aixugat y Tornemhi.—Aixuguis y tornemhi, perque lo que'ns envia ja ho hem rebut altres vegades y no ho hem publicat mai.

Piera.—Li hem arreglat, perque es molt reliscós.

F. de A. T. y S.—Está molt ben escrit, però l'assumpte, menys ben escrit, ja va sortir al PAPITU.

Brunet.—Está massa ben escrit. No's pot parlar tan clar com vosté parla.

Celso Llepagrenyes.—No's pot publicar per massa vert.

L'as d'oros.—Pera publicarlo hauriem de fer un altre as d'oros.

Un Calent.—Lo que'ns envia es un cuento que no's pot publicar.

Tit Hol y O.—Está be, pero no fa riure gaire.

Serafi Finet y Viu.—Entreguem lo dels sports al encarregat d'aquesta secció, y dels hermosos xistos qu'ens envia n'aprofitem un. La revista crítica qu'ens ofereix no li podem acceptar.

Pit X. Menta.—Es molt gastat.

P. Esquardo.—Está ben escrit, pero també es molt gastat.

Pirhigrós.—Publicarem l'anunci perque fa riure; l'endevinalla ja la tenim.

Snolluc.—Li publiquem.

Pinta Mones.—No se si está be o no ho está; però vaja, ne publicarem una.

El papeler de l'Ostia.—Ho mirarem.

Camà curta.—Está be, però es molt gastat.

Figué.—El según xisto qu'ens envia sortirà al Almanach.

R. V. Taxones.—Ens en farem ressó publicantli lo qu'ens envia.

Un devot del PAPITU.—Li publicarem lo del estorer.

Depits Ana Vall.—Per nosaltres també son vella, pero per la majoria dels llegidors son nous de trinca.

Jo y Tu.—Publicarem lo xisto.

Pitus.—Els versos llargs están molt be, y'ls publicarem.

Bailet.—Aprofitarem l'hermós xisto qu'ens recomana.

Pitus.—No es pas de lo millor qu'ens ha enviat.

Lañez.—No pot pas ser.

Boqueta.—Ens ho mirarem. El Calendari sortirà el dia 21 si Deu vol.

Romantic Verd.—Li publicarem els dos xistos, que son de primera. Lo corresponent al 30 d'octubre es una cosa passada y lo passat, passat.

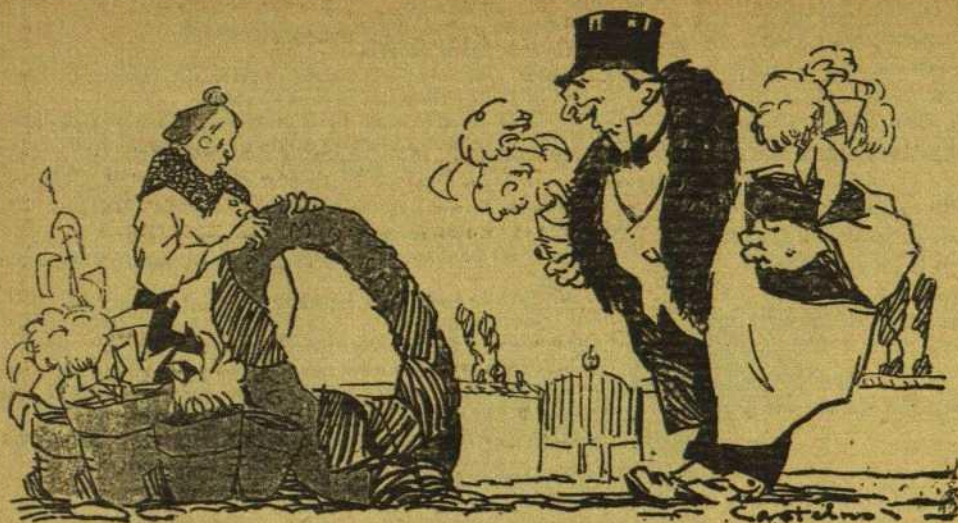
Turó Park.—No es pas molt bo el xisto.

Lo Rovelló Tendre.—Es massa exagerat.

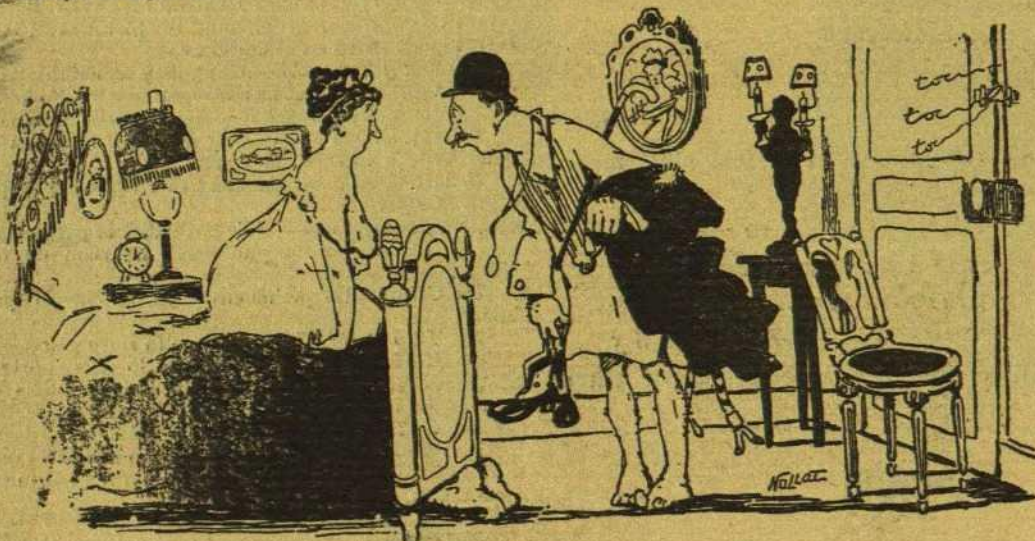
Salta Taulells.—S'aprofitará pe'ls vols de Nadal.

Mamuts Parreño y C.ª.—N'aprofitarem alguns y agraïrem qu'ens vagin enviant.

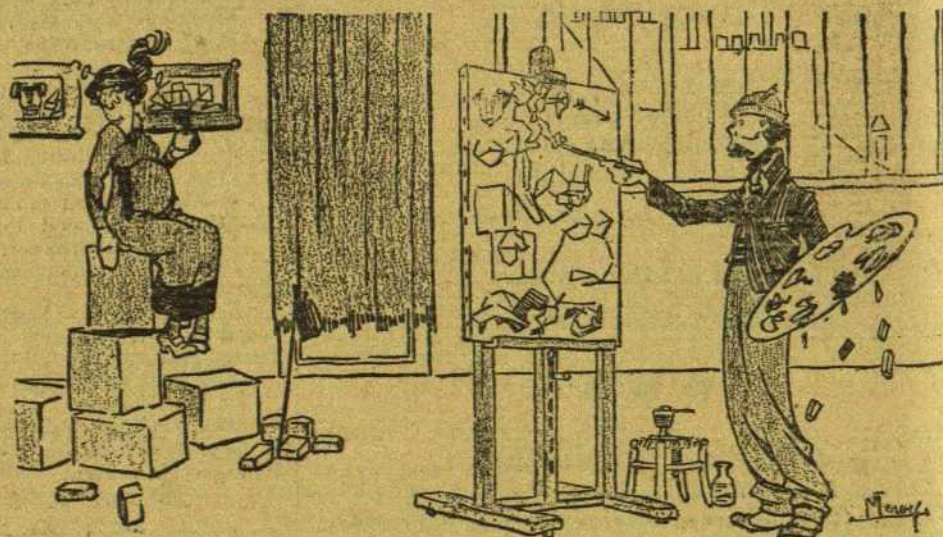
L'HUMOR EXTRANGER

—Potser li agradaria més aquesta?
—M'es igual: com que no es pera mi.

—Llamp de Deu, es el teu marit! Me ficaré sota'l llit.
—Està be; però digues al senyor comte, que ja hi es, que t'fassi lloc.

FUTURISME EXAGERAT

—Are que hi està pesat, podria fer també'l retrato del petit.

Passelg de Gracla, 18 : **BASTIDA** : Passelg de Gracla, 18
Casa especial en grans novetats a preus incompatibles

SASTRERIA

Trajos y abrics models anglesos desde 25 pessetes.—Ermilles fantasia desde 2'95 pessetes.—Pantalons cheviot girats de baix desde 7'95 pessetes.—Impermeables anglesos desde 35 pessetes.—**SOMBREROS** anglesos desde 5 pessetes.—**GORRES** angleses a 2'95 pessetes.—**GENRES DE PUNT ANGLES**. Trajos desde 4'95 pessetes.—**MITJONS** gran fantasia a 8 pessetes dotzena.—**BISUTERIA**. Gemelos desde 0'50 pessetes.

CAMISERIA

Camises classe 1.^a desde 2'95 pessetes.—Colls a 0'50 pessetes, classe 1.^a, 5 pessetes dotzena

CORBATERIA

Pales més grans, tot seda, desde 0'95 pessetes.—**BUFANDES** llana desde 0'95 pessetes.—**GUANTS** anglesos.—**Agencia especial de les millors sastreries de Londres** pera trajos a mida pera senyor y senyora, fets a dita capital y entregats a domicili.—Assortit immens de teles pera trajos y abrics del més exquisit gust londinenc.

OBSERVACIÓ: Aquesta casa te en totes les seccions articles de classes superiors sempre ab la minima diferencia d'un 25 per 100 d'economia

VENDES EXCLUSIVAMENT AL COMPTAT

ESTOMAGO • INTESTINOS

GASTROL
MIRET

Remedio Segurísimo
PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

LADILLAS (Cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

MALS SECRETS

curació ràpida amb les especialitats

PARADELL

(30 ANYS D'ÈXIT)

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (Carrer Nou)

— Tirem a les nines?
— A les nines, no; als ous, que fa de més bon tocar.